

Akik „megnyergelik” az aszályt

Csókút készítési bemutató volt a ruzsai Napsugár Tsz.-ben

Az aszályval birkózó szövetkezeti gazdának most az egyik a legéletbevágóbb kérdés: hogyan lehet csókutakat csinálni, miként függetleníthetik magukat az évente visszatérő pusztító szárazságtól? A vendéglátó ruzsai Napsugár Tsz.-ben Bódi János a járási tanács mezőgazdasági osztályának vezetője beszélt a száznál több hallgatóságnak.

Azt mondta a többi között: ma még korai lenne arról beszélni a homokon, hogy akár csak elvileg is megoldottuk az aszály elleni védekezést. Mégis a ruzsai Napsugár Tsz. és a szomszédos szövetkezetek példája a csókutak elszaporításában rendkívül figyelemre méltó. Rámutatott, hogy 1965-ig mintegy 12 ezer kataszteri holdnyi új nagyüzemi gyümölcsösünk és szőlőtelepítésünk lesz a szegedi járásban. Minden tsz.-nek saját falkolát szőlőgyökereztető telepet kell létesítenie. Csak így biztosíthatjuk magunk részére a temérdek szőlőoltványt és facsemetét ami szükséges, s ezekhez nélkülözhetetlen a víz. Ezt pedig csak az új csókutakból szerezhettük. Víz nélkül nem oldhatjuk meg a paprika és a paradicsom termesztésben ránk váró új nagy feladatokat sem.

Magasba szökött a víz

Ezután a tömeg megindult a Napsugár Tsz. egyik ősi-baracktelepére, ahol már állt az akácfagerendákból ácsolt fúrótorony. Pontosan 12 óra körül kezdődött el a fúrás és ezt követően 13 óra 20 perckor helyére tettek az új 7,5 méter hosszúságú kúttestet.

A különböző műveleteket közel 40 fokos hőségben nézte végig a percről-percre szaporodó gyülekezet. S mikor újra felzúgott a kis MIA motor, mindenki hangos örömmel üdvözölte a tömlőlől magasra szökö, utána esőszűrőn visszahulló kristálytiszta vizet. Mintha szűnni kezdett volna az emésztő hőség. Az új öntözővíz megjelenése után kellemes, hűvös levegő áradt a kút körül. Amint szétfolyt a víz, a száraz szöke homokon azonnal el is tűnt.

Feljegyezték a tanultakat

Az élénken csobogó vízben, mintha mindenki régi álmát látta volna beteljesülni. Itt volt dr. Verecke Ernő községi orvos is. Hogy meglátta a feltörő vizet az első szava ez volt: 6 éve mindig erről beszéltem, boldog vagyok,

hogy nem volt hiábavaló a tanítás. Gárgyán Antal a zádkányszéki Paprikavirág Tsz. tagja — ki idős ember letére jó 20 kilométert biciklizett ideig, egyszerűen csak ennyit mondott: ez hát a jövőnk.

Pesti Menyhért a forráskúti Ezüst Kalász Tsz. elnöke a szövetkezet mechanikusait is magával hozta. Tóth Antal amit látott, mindent pontosan feljegyezt, hogy odahaza már az ő keze nyomán szaporodjanak el a csókutak. Már 1963-ban 20—25-öt akarnak üzembehelyezni. Tóth Mihály a ruzsai Aranykalász Tsz. elnöke máris 80 ezer forintot szerzett csókutakra. Eredetileg 3 gémeskútra szánták ezt a pénzt, most azonban 25 csókút születik majd ebből.

Voltak itt kistelekiek, pusztamérgesiek, csengeleiek, szatymaziak is, kik az új

kúttól visszafelé a majorig mind arról beszéltek, most már biztosan tudják: 1965-re meglesz a szegedi járásban a 12 ezer kataszteri holdnyi új telepítés. Ehhez az életem majd a csókutak százai adják.

Segít a vízügyi igazgatóság is

Ebéd után folytatódott a tanácskozás. Barcs Lajos az Alsó-Tiszavidéki Vízügyi Igazgatóság főmérnöke lelkesen üdvözölte a homoki szövetkezeti gazdák bámulatramlító elni akarását. S felajánlotta a vízügyi igazgatóság segítségét a most következő nagy vízszervező munkához.

A késő délutáni órákban hazatérő emberek így nyugtázták a napot: mátlól kezdve egy új termelési szakasz kezdődik a szegedi járásban.

Megkezdték a családi házak építését Ságváritelepen

Szegeden a nemzetközi országút mentén, a ságváritelepi régi szérűskert helyén újabb családi házak építésétette lehetővé a III. kerületi tanács. A leendő új utcák vonalát ugyanis a községfejlesztési alapról már tavaly közművesítették, s így az új családi otthonok építetők a munkálatok kezdetén világitást és vizet kapnak.

A házhelyek iránt városzerte nagy az érdeklődés. Többen már az építkezést is megkezdték. Egyébként a ságváritelepi új városnegyvedben 101 lakást építenek. Teltek 24 ikerházhöz, három hatlakásos sorházhoz és 35 egyedi házhoz van.

Az Országos Takarékpénztár szegedi fiókja a hét eleje óta árusítja a házhelyeket. Az érdeklődést figyelembevéve idén már kilencven családot építteti meg új otthonát, s a Ságváritelepen kijelölt új lakónegyed jövőre teljesen beépül.

A III. kerületben még újabb építkezésekhez biztosítottak területet. Mihálytelek és Ságváritelep között, az országút mentén most mérk a házhelyeket, ezenkívül a Szél utca környékén társasházakat építtethetnek az érdeklődők. Az előbbi telkeket jövő nyáron, az utóbbiakat pedig már 1963 márciusában lehet vásárolni.

Értékelték a kisipari szövetkezetek első félévi versenyeredményeit

Változó siker a lakossági munka fokozásában — Lemaradtak az exportterv teljesítésével — Megkezdődött a szocialistabrigád-mozgalom

A Csongrád megyei KISZÖV most összesítette a kisipari szövetkezetek kongresszusi versenyének első féléves eredményeit. A vállalatok között fő helyet foglalt el a javító-szolgáltató tevékenység fokozása, valamint az exportterv túlteljesítése is.

E jelentős versenyben Csongrád megye 75 szövetkezetéből ötvenegyet vesz tévénkenyen részt, a 24 szegedi-ből pedig 19. A ktsz-ek jelentése szerint az első féléves eredményei nagyon változók, általában a legtöbb helyen lemaradtak. A szegediek közül

ki lehet emelni a bőrdőzőket 103,7, az órásokat 103,4, a férfiszabókat 111,6, vegyi- és kultúrcikk-készítőket 114,8, a fényképezőket 108,6, a ruhajavítókat pedig 103 százalékos túlteljesítéssel.

melyet a javításban és szolgáltatásban értek el. A járásban Sándorfalva szerepelt szépen 202 százalékos eredményével. Lemaradtak az üllésiek, a bordányiak, a kistelekiek, a kiskundorozsmaiak, a pusztamérgesiek, a szegedi üvegesek, asztalosok, fodrászok.

Változó sikerrel szerepeltek az építőszövetkezetek, vagy a falusi ktsz-ek építőrészelei a családi házak építésében, tatarozásában, javításában. Itt érdekességként megemlíthjük, hogy a nagy építőszövetkezetek közül a hódmezővásárhelyiek 105 százalékos lakossági túrteljesítést értek el.

Több mint tízenegyszer annyit építettek, mint a múlt év első felében. Ennek oka az is, hogy bekapcsolódtak az újszegedi, Egressy Béni utcai társasházak készítésébe. A járási szövetkezetek építőrészei közül a pusztamérgesiek és a kistelekiek érték el kiemelkedő eredményt, míg hátul kullognak a szegedi, az üllési, a bordányi építők.

Az exporttervüket megyeszerte

Az emberek ezrei, akik az ünnepi hetek idején, a mi hívásunkra megfordulnak Szegeden, főként azért utaznak ide messzi városokból, eldugott községekbe, hogy élvezzék a szabadtéri játékok nagyszemű produkcióit, kivételes és maradandó művészeti élményeket szerezzenek önmaguknak. A kultúrának erre az ünnepére hívtuk őket, ez utazásuk legfőbb célja és tartalma. Egy pillanatig sem lehet azonban kétséges, hogy a szabadtéri játékok minden vonásuk és érdekességük mellett sem elégték ki egymagukban a Budapestről, Szekesfehérvárról, Debrecenből, Veszsenyiről vagy Pécelről ideérkező vendégeket. Emellett pihenni is, szórakozni is, tanulni is akarnak, meg akarnak ismerkedni a várossal és annak népével, amely évről évre élteti a nyár legnagyobb kulturális eseményét, fáradságot pénz és energiát nem kímélve.

Úgy érkeznek ide, mint vendégek. Mi magunk adtuk ki az egész országban ismert hívogató jelszót: »Hívja és várja Szeged«, s csak természetes, hogy e megítélésnek minden tekintetben eleget kell tennünk ígéreteink és kötelességeink szerint. Mert ha azt valljuk is, hogy a szabadtéri játékok úgynevezett Szeged határain, országos vonzása és jelentősége miatt, a magunk kötelességét nem tudjuk és nem is akarjuk másokra átruházni.

Sok városból csodájára jártak már annak az egyöntetű buzgalomnak, társadalmilag szervezett és spontán városépítési mozgalomnak, amely különösen azóta öltött nagy méreteket Szegeden, mióta magunkra vontuk az ország s egy ki-

csit Európa figyelmét is. Azelőtt kopár utcákban fák és virágok pompáznak, új járdákat épített a közös nebuluzulás, avas szeplőket tüntettek el emberek a város tiszta képéről teljesen önszántukból, a maguk gyönyörűségére egyrészt, de még inkább a vendégek tisztelésére. A Hazafias Népfőnt ennek a szellemnek az élesztője, kovásza, s hívására minden társadalmi réteg megmozdul évente, mert városunk egyik legfontosabb ügyéről van szó, nevének jó csengéséről, hírének magasabb rangjáról.

Minden esztendőben levelek százai érkeznek hatalmas és félhivatalos testületeknek, melyekben a vendégek dicsérik a szegedi vendégszeretetet, a szíves fogadtatást és őszinte töredést, ismeretlen embereknek, akik eligazították őket a városban, segítségükre voltak a kalauzolásban, mint társadalmi idegenvezetők, vagy szállást adtak nekik és olyan apró szíveségeket tettek, amelyeket nem tartalmaz semmiféle kötelességlista. Sokan dicsérik a vendéglátásunkat, s minden ellenkező híresztelés ellenére a kalauzok, a kereskedők figyelmességét és udvariasságát, vagy a kiegészítő programok érdekességét, sokoldalúságát. Nem szimpla udvariasság ennek a forrása, hanem az őszinte tisztelet a város iránt, amely töredék vendéggel, s igenis tudatosan törekszik arra, hogy érzelmileg szálakkal is kösse őket. Az a szolnoki utas, akinek órákon belül megkezdte az elveszett táskáját, vagy az a vendég, akinek már-már lehetetlennek látszó helyzetben a jóakarát, a segítőkészség révén szereztek szállást, sohasem fogja elfelejteni a szegedi emberre általában jellemző töredést és figyelmességet, s mindig szívesen tér vissza hozzánk.

Jól tudjuk, hogy a műsor és a propaganda nem minden. Az ilyen apróságoknak óriási a kamatuk. S nem is becsüljük túl ezeket a mozzanatokat, ha kijelentjük, hogy a vidékiek és külföldiek évről évre növekvő érdeklődése ebből is táplálkozik. Idén például annyian jönnek Szegedre az ország minden részéből, legtávolabbi csücskéből is egy-egy hétvégi napon, hogy képtelenek vagyunk számukra elegendő szállást biztosítani. Ezeknek az embereknek nagyobb része már volt itt és azért vágyódik vissza, más részük éppen a vendégek elbűszélései alapján kapott kedvet, hogy Szegedre látogasson.

Legyünk azonban tisztában azzal is, hogy amennyit száz és száz lelkes szegedi építhet, azt egy-két goromba kéz lerombolhatja. Sajnos, az is előfordul legjobban szándékunk ellenére, hogy aki jókedvvel, mosolygva érkezett, mogorván, s talán sértetten is tér vissza. A sok-sok levél között olyan is

akad, amely panaszt tesz szövé, gorombaságot sérelmez, bürokratikus ostobaságokat ró fel, s nem is jogtalanul. Ha egy éretlen kamasz »megsértáztatja« a vendéget, azaz éppen ellenkező irányba küldi a tájékozódásra szoruló, mint amerre érdeklődése vagy dolga vonzza, rossz heccével súlyos erkölcsi kárt tesz városunknak. Ha a szabadtéri játékok valamelyik óre gorombán nekitámad és meggyanúsítja a téren eltévedő idegent, nem híveket szerez, hanem ellenérzéseket ébreszt a vendégben.

Szegedről sokat és sokfelé beszélnek manapság, s minden nyáron. Ez az élő propaganda minden írásnál, minden hívogató szónál hatásosabb eredményesebb. Plakátok, röpiratok, cikkek ezrei nem érnek nekünk annyit, mint hetvenezer vendég egyöntetű elismerése, jó véleménye. Legyünk erre mindennél kényesebbek, érzékenyebbek, hiszen nem egy-két nyárra akarjuk megszerezni a közvélemény elismerését és érdeklődő támogatását egyik legfontosabb ügyünk, a játékok iránt, hanem mindenkorra.

Vegyünk tudomásul, mi szegediek jó szívvel, hogy a nagy nyári vendégjárás idején mi csak másodikok lehetünk olyan helyen, ahol az ide érkezők is megfordulnak. Mi magunk egész esztendőben itt élünk, s bőven részesülhetünk abban az örömben, amire a vendégek csak egyszer van alkalma. Az udvariasság alapkövetelménye ez, s megbecsülése annak az embernek, aki munka után, hétvégi pihenő idejét arra áldozza, hogy megnézzék, mit építettünk, hogyan szépül városunk, s mit produkál Szeged a szabadtéri játékokon. Számunkra az érdeklődés kitüntetés, megbecsülése annak, amit itt alkotunk, s ez sokra kötelez bennünket.

A gáncoskodók, a kákán csomót keresők véleménye nem irányadó, de legyen érzékünk az okos szóra, a jóindulatú kritikára hajolni. S legyen bátorágunk ahhoz is, hogy füllöncsípűk azokat, akik rongálják a közös erőfeszítés eredményét, kisebbbik Szeged jó hírét, vagy egyenesen rontanak hitelén. A jó hírért, névért együtt kell dolgoznia Szeged egész lakosságának, úttörőknek és idősebb embereknek, hivatali vezetőknél és beosztottaknak, gyárigazgatóknak és munkásoknak, mert ez nem »hivatalból« kötelessége senkinek, hanem a szülőváros iránti felelősségtudatból. Valamiféle szegedi góg, fölényes nagyvonalúság, renyhe nemtörődomség — bárhol és bármilyen csekély mértékben is jelentkeznek — egész vendégszeretetünk és minden őszinte fáradozásunk hitelét kétségbe vonja. Úgy fogadjuk hát vendégeinket, mintha személyes meghívásunkra jöttek volna, mintha egyedül tőlük, egyes emberektől függene a városunkról alkotott jó és mindig visszavonó véleményük.

Sz. Simon István

TÍZEZER GLADIÓLUSZ

Tízezer gladiólusz nyílik a Szegedi Kertészeti Vállalat Kál-lai-ligeti üzemegységében. A kedvelt nyári virágokból naponta négy-öt száz szálát szednek le a helyi üzletek számára. Idénként Budapestre is szállítanak. Képünkön Veszprémi Ilona és Szögi Anna szedik a gladiólusokat.